

Сведения, получени от проф. ИВАН КАЛЫПОВ от ВВМИ на 2.XI.1973 г.

Говореше се, че когато Насионария дошла за пръв път в България, запатала Червенков кой е този български писател, който пише за испания. Той не знаел, но се заинтересувал и тогава прочел "Осъдени души". Така че когато се зачел в "Тютюн" авторът вече му бил известен и заслуга за това имала Д.Ибарури, която заинтересувала Червенков по отношение на този автор.

Ячо Кабаивански е ветеринарен лекар-писател. С Г.Караславов сме съученици. Веднаж Караславов ме среща на улицата и ме пита откога ветеринарните лекари започнаха да пишат. Той имаше предвид Кабаивански, беше чел наскоро и "Осъдени души" на Д.Димов. Отговорих му, че щом като простите агрономи могат да бъдат писатели, защо ветеринарните лекари да не могат. "Кабаивански няма да стане писател - ми каза той в този разговор - но Д.Димов ще стане.

Може да се каже, че в студентските си години Д.Димов остана непознат за състудентите си.

Проф. Стойне Ливадишки ми е разказвал за Димов като стажант в Кюстендил, когато той бил управител на лечебницата. Донесли на Ливадишки една котка и той я умъртвил пред Димов мигновено и безболезнено по инструкцията. При тази гледка Димов хвърлил каквото имал в ръцете си и избягал. През този период Димов ходел при Ливадишки на разговори. Последният му разказал между другото как дал на един партизанин от Кюстендилския отряд пистолет.

Не съм съгласен с Кр.Муюмджиев, че Ж.Асеов е прототип единствен на . Биографичните данни на това лице не съвпадат особено с тези на димовия герой. Ж.Асеов беше широк социалист.

Аз си спомням Марена Колушева от лекциите, които слушах ме съвместно с медиците по химия при проф. Златаров, по физиология и физиологична химия. Беше хубавичка.

Аз препоръчах Тодор Вълков за асистент на Д.Димов.

Един път приказвахме с Димов два часа на улицата. Тогава ми каза, че е намислил да пише роман за нашата интелигенция. Предложих му да му разкаже някои неща. Заяви ми, че сам знае твърде много за болните страни на хората от нашите научни среди.

Бушеви имали прислужница, която по-късно дойде у нас. Тя разказваше, че Димов казвал на тъща си "госпожа".

Тодор Вълков ми е разказвал, че Димов обещал на асистентите си рубли от руското издания на "Тютюн" за известен престой в СССР.